

Rozhodnutí Krajského soudu v Olomouci ze dne 17. 7. 1956, sp. zn. 5 Co 352/56

Číslo: 40/1957

Právní věta:

Klid řízení sám o sobě nelze v každém případě považovat za nedostatek řádného pokračování v řízení. Následek takový má klid řízení jen tehdy, jestliže v něm lze spatřovat trvalý nezájem žalobcův na ukončení sporného řízení. Je-li tu důvod pro to, aby v řízení nebylo pokračováno, nelze ani v déle trvajícím klidu spatřovat liknavost ve vedení sporu. Pro posouzení toho je důležité, za jakých okolností klid byl sjednán a jakého účelu jím mělo být dosaženo.

Soud: Krajský soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 17.07.1956

Spisová značka: 5 Co 352/56

Číslo rozhodnutí: 40

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Klid řízení, Promlčení

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud v Hranicích zamítl žalobu na zaplacení 1732 Kčs s přísl., neboť shledal důvodnou námitku promlčení uplatněnou žalovaným.

Krajský soud zrušil k odvolání žalobce tento rozsudek lidového soudu a uložil mu další projednání a nové rozhodnutí věci.

Z odůvodnění:

Lidový soud dospěl k závěru, že žalobcem uplatněný nárok je promlčen přesto, že žalobce včas pohledávku zažaloval, ježto v řízení náležitě nepokračoval (§ 97 obč. zák.).

Jestliže oprávněný v řízení náležitě nepokračuje, skončí promlčecí doba nehledě k uplatnění nároku (§ 97 obč. zák.). Otázku, v čem lze spatřovat řádné pokračování v řízení a v čem nikoli, je nutno řešit podle okolností případu. Klid řízení (§ 421 o. s. ř.) sám o sobě nelze ještě považovat za nedostatek řádného pokračování v řízení. Následek ten má jen takový klid řízení, ve kterém lze spatřovat nezájem žalobcův na ukončení sporného řízení. Je-li tu však důvod pro to, aby v řízení nebylo pokračováno, nelze v klidu řízení, a to ani v klidu déletrvajícím, spatřovat nějakou liknavost ve vedení sporu. Pro posouzení této otázka je pak důležité, za jakých okolností ke klidu řízení došlo a

jakého účelu mělo jím být dosaženo.

V souzeném případě byla žaloba podána dne 1. srpna 1955, tedy v promlčecí době (§ 1 zák. č. 101/1953 Sb., o přechodné úpravě promlčení některých peněžitých pohledávek). K odporu žalovaného bylo nařízeno ústní jednání na den 22. září 1955. Řízení zůstalo v klidu, a to proto, že žalovaný namítal, že došlo k převzetí dluhu kupiteli usedlosti (§ 268 obč. zák.) a žalobkyně byla ochotna s kupiteli jednat o uznání tohoto dluhu (§ 297 obč. zák.). Žalobkyně měla tedy důvod k tomu, aby ponechala řízení v klidu. Ve spisech je sice záznam, že se nikdo nedostavil, ale z obsahu návrhu žalobkyně z 27. září 1955 na pokračování v řízení vyplývá správnost tohoto závěru.

Žalobkyně ve svém návrhu z 27. září 1955 totiž uvedla, že při ústním jednání dne 22. září 1955 bylo dáno celé řízení do klidu s tím, že do té doby bude obstaráno uznávací prohlášení od nového majitele usedlosti. Ježto tento však mezitím zemřel a v kupní smlouvě, kterou odkoupil usedlost od žalovaného, nepřevzal zažalovanou pohledávku, navrhla žalobkyně, aby v řízení bylo dále pokračováno. Lidový soud návrh žalobkyně na pokračování v řízení zamítl, ježto v řízení lze pokračovat podle § 421 odst. 3 o. s. ř. až po uplynutí tří měsíců. Tato lhůta prošla však teprve dnem 21. prosince 1955. V podání ze dne 3. března 1956, které došlo k lidovému soudu ze dne 6. března 1956, uvedla žalobkyně: „Při ústním jednání dne 22. září 1955 bylo rozhodnuto ponechat záležitost na dobu tří měsíců v klidu. Usnesením lidového soudu byla zamítnuta naše žádost z 27. září 1955 o pokračování v řízení s tím, že podle § 421 o. s. ř. lze v řízení pokračovat až po uplynutí tří měsíců. Protože do dnešního jsme od Vás nedostali žádné vyrozumění o této žádosti, žádáme znovu, aby bylo v řízení pokračováno.“

Jde tedy o posouzení, zda žalobkyně tím, že navrhla pokračování v řízení teprve dnem 3. března 1956, ač tak mohla učinit již dne 22. prosince 1955, projevila nezáměr na rozhodnutí věci a že tak v řízení náležitě nepokračovala. Podle ustanovení § 421 odst. 3 věta druhá o. s. ř. lze v řízení pokračovat po uplynutí tří měsíců na návrh. Žalobkyně, jak vyplývá z jejího podání ze dne 3. března 1956, zřejmě mylně předpokládala, že soud bude po uplynutí tří měsíční lhůty v řízení pokračovat již na základě jejího předchozího návrhu. Když se tak nestalo, svůj návrh opakovala. To vše za daného stavu podle názoru odvolacího soudu neodůvodňuje závěr, že žalobkyně ztratila zájem na ukončení tohoto řízení, či že by dokonce zamýšlela zdržovat řádné pokračování v řízení.

Klidem řízení, k němuž zde došlo zřejmě i z podnětu žalovaného, mělo být dosaženo objasnění věci a snad i mimosoudní vyřízení věci, takže klid byl důvodný a jeho prodloužení o dobu přes dva měsíce není s hlediska řádného pokračování ve sporu tak závažné, aby se dalo z něho usuzovat na trvalý nezáměr žalobkyně na ukončení řízení, nebo na její úmysl zdržovat řádné pokračování v řízení, zejména když v usnesení lidového soudu, jímž byl zamítnut první návrh žalobkyně na pokračování v řízení, nebylo uvedeno, že v řízení bude pokračováno jen k novému návrhu. Nelze tedy říci, že žalobkyně, která včas zažalovala, přestala náležitě pokračovat v řízení poté, když během řízení skončila promlčecí doba a že následky promlčecí nastaly *ex tunc*, jako kdyby žaloba vůbec nebyla podána (§ 97 obč. zák.).